

De Ziel van Nederland

Een spirituele visie op de Nederlandse samenleving.

Nederland presenteert zich als een bewust en geciviliseerd land. Echter hoe bewust zijn wij van feiten en hoe bewust doorleefd gedragen we ons in relatie tot zaken waartoe wij ons verhouden? Waarop wensen wij geen wezenlijk bewustzijn aan te gaan en wat zijn daarvoor de oorzaken in deze onderstroom in Nederland? Welke trauma's leven in onze bevolkingsaard? Zijn wij in staat om visie en filosofie om te zetten naar zelfbepalend handelen, geïntegreerd en zuiver van aard, of beleren we liever anderen?

Voor welke uitdaging staat Nederland? Waar ligt haar bewustzijnsslag? Wat betekent dit voor ons als individuele burger en als collectief? De Ziel van Nederland: Wat bindt ons op een dieper niveau? Wat is wezenrecht aan onze aard? Van waaruit willen we ons op het diepste niveau tonen? Waar ligt de gezamenlijkheid en is die gezamenlijkheid, die er in principe in de diepte ligt, wel wakker en alert genoeg om zich bewust te tonen?

Nederlander zijn

Veel Nederlanders praten graag *over* in plaats van *vanuit*: vanuit de eigen doorleefde ervaring. Ze spreken goed over anderen maar verzuimen vaak zichzelf ook als goed te benoemen. Ze hebben behoefte aan bijstand van derden, maar moeite om erom te vragen. Ze wensen collectief gewaardeerd en persoonlijk gezien te worden, maar zijn bij uitstek geschikt om anderen eerder te waarderen dan zichzelf en dat maakt de afhankelijkheid van bijval van anderen soms tot een pijnlijke aangelegenheid.

De doorsnee Nederlander heeft de intentie om iets goeds bij te dragen, echter wanneer het goede getoond wenst te worden, is de structuur waarbinnen het dient plaats te vinden vaak veel te wanordelijk om dat goede vruchtbaar neer te kunnen zetten. Daardoor voelen veel mensen met een goede intentie zich vaak opgehouden om spontaan doorstromend te kunnen zijn in wat ze wensen te tonen. De sociale rangschikking van de structuren waarbinnen goedheid getoond kan worden, is vaak een warboel. Als men goedheid wenst om te zetten in handelen, blokkeert het vaak in de vorm en niet omdat men het niet zou wensen. Daardoor is het moeilijk om het te blijven doen, om het vol te houden. De sociale structuur wordt wanordelijk, niet in de laatste plaats omdat wij zo grootschalig zijn gaan denken en de enkeling en de kleinschaligheid uit het oog verloren zijn, waardoor de intimiteit geblokkeerd raakt. Dat zie je op meerdere gebieden zoals gezondheidsinstellingen, scholen, etc.

Daarnaast is er een groot geloof ontstaan in wat de wetenschap kan brengen, waardoor wetenschappers bovenmatig gezag uitoefenen, ook daar waar ze het niet werkelijk verdienen. Mensen met meer doorleefde praktijkervaring kunnen veel dieper bewust spreken omtrent de materie waar zij in geoefend zijn, dan de wetenschapper die het van bovenaf betoegt.

De doorsnee Nederlander heeft een opgeruimd karakter mits men niet kleinzielig op hem gaat letten. Wanneer dat plaatsvindt, wanneer de Nederlander zich in detail moet verantwoorden voor iedere daad die hij verricht, wordt hij erg sikkeneurig.

De Nederlander is opportunistisch in het omgaan met derden die als het ware minder goed gekend en erkend kunnen worden omdat zij afwijkend blijken te zijn aan het eigen domein van handelen. Simpeler verwoordt: Nederlanders zijn gewend aan een bepaalde vorm van regelmaat, oplettendheid, gedragscode, kledingscode, aanspreekcode, etc. Als mensen andersoortig ontwikkeld zijn en moeite hebben met aanpassen aan onze codes, dan kost het Nederlanders moeite om die drempel over te stappen en de atmosfeer van waaruit de ander is opgegroeid serieus gade te slaan en daar de unieke kwaliteiten van te onderschrijven. Men hecht aan de gewoonte.

Nederlanders zijn in de kiem wel reisvaardig, willen graag mensen van andere continenten ontmoeten, maar willen zich minder graag vergelijkbaar opstellen aan dat wat ze ontmoeten. Wanneer er onderscheid gemaakt kan worden verkiest men liever het onderscheid, dan dat men benoemt wat de andere cultuur uniek maakt. Dat maakt dat wij anderen vaak wel vergezellen in veranderingsprocessen, maar redelijk kieskeurig zijn binnen de oplettendheid daar naartoe. We willen wel verandering maar het liefst gereguleerd aan wat wij wenselijk achten.

Ook op politiek niveau zit het in ons om het vingertje te heffen. Dit terwijl op een dieper gelegen niveau we zelf vaak niet verantwoord overweg gaan met de onderwerpen die we in de buitenwereld, en soms ook in de internationale politiek, willen uitbeelden. Dat oplettende schoolmeesterschap zit voor een stukje in onze genen.

Wat wij soms verloren hebben als Nederlander is de speelsheid, de onbevangenheid, de natuurlijke ondoordachtheid, waarin we de primaire beleving centraal stellen vanuit een puur genieten en wel afwachten wat volgt. Onze drang voor netheid houdt ons vaak gevangen. Onze sociale controle eveneens. Wij willen eigenlijk pas ontspannen als alles het liefst uitiem geregeld is. Daar moeten we vaak lang op wachten.

Nederlanders onderschrijven wat ze goed dunken. Echter, wanneer in eigen land zaken ongerieflijk verlopen, zal men dat politiek, maar ook wetenschappelijk, vaak blijven ontkennen in de stille hoop dat het snel zal veranderen. Het is heel moeilijk om openbaar toe te geven dat zaken slecht, of onvoldoende, geregeld zijn. We willen ook graag snel vergeten als iets lastig was. We weten het goed op te bergen en we hebben snel weer een schoongeveegd straatje.

Op humaan niveau is men vaak vooral in denkbeelden bezig om zorg en humaniteit te vergroten. Echter, de mooiste initiatieven komen vaak van particulieren, van mensen die heel doortastend helemaal op eigen kracht beginnen zaken uit te zetten, in plaats van te wachten op overheidsmaatregelen.

Nederlander als veelweter

Nederlanders willen veelwetend zijn. Het nadeel is dat we symbolisch 'vergrijzen', onder de druk van ons veel weten. Dat we als het ware bedrukt raken omdat we teveel weten en daar ook somber van worden en in een impasse treden omdat we niet meer goed voelen waartoe we onze aandacht gericht kunnen uitzetten. Er is zoveel en heeft het dan nog wel nut? Als je niet oplet, word je depressief van alle informatie met een zwaar gewicht en mis je de monterheid om er nog iets in te betekenen. Nederlanders lezen in doorsnee niet selectief genoeg, of te makkelijk. Je kunt zo makkelijk lezen dat je alleen nog maar het plezier naar je toehaalt, het genoeglijke. Je kunt ook zoveel lezen dat je helemaal bedrukt raakt en je de inspiratie verliest om nog een persoonlijke inzet naar wat dan ook te maken. Beide vormen van lezen roepen vervlakking op. Het is belangrijk om selectief en kritisch te lezen, om wezenlijke informatie op te nemen. Het is ook belangrijk om regelmatig hele plezierige zaken te lezen zodat je vitaal blijft en energie houdt om inzet te doen naar dat wat niet zo makkelijk is. Een goede balans in lezen, een goede verhouding om bijvoorbeeld televisie te kijken, wat wel, wat niet, maakt dat je niet vervlakt, noch verziekt raakt door alle informatie die je betreft.

Mijn ervaring is dat je beter je energie wakker kunt houden voor documentaires waar het werkelijk om gaat en waar je je hart mee kunt verbinden, dan dat je onnadenkend via televisie of via computerspelen allerlei films ziet of spelletjes doet waarin mensen steeds doodgeschoten, gemarteld, gepijnigd of psychologisch getraumatiseerd worden. Dit omdat je indirect mee traumatiseert omdat je vervlakt. Zorg dus dat je niet in die vervlakking treedt. Veel zaken verschaffen ons geen vreugde en daardoor geen vitaliteit en veel zaken houden ons niet wakker en alert op de zaken waar het werkelijk toe doet. Dus kruis programma's aan, in plaats van je avond te vullen met alles wat er komt.

Soms is het voor ons hart heel goed en belangrijk om contact te maken met iets wat oprecht prikkelt tot mededogen, tot betrokkenheid, tot inzet. Daar groeit je hartchakra van. Als er echt onrecht plaatsvindt en je hebt een wakkere alerte geest, dan springt je hartchakra in één keer helemaal open. Dat gevoel van mededogen is iets constructiefs. Al gaat het om een ander werelddeel en mensen ver weg, dan nog zal de wezenlijke betrokkenheid vanuit jouw hart als energieveld daarin iets betekenen. Als het dichterbij plaatsvindt, krijg je de monterheid om iets te doen.

Dier mogen zijn

In Nederland hebben wij 500 miljoen dieren, consumptiedieren, die wezenlijk dieronvriendelijk, dat wil zeggen niet wezenlijk aan hun eigen natuur, leven. Dat is dramatisch voor de dieren, maar is ook dramatisch voor de mens die in de nabije omgeving van deze dieren leeft. Gevoelige kinderen, baby's, maar ook oudere mensen die verfijnder gaan functioneren in hun energiesystemen, nemen het lijden van deze dieren in zich op.

Een voorbeeld: Nederland is nog steeds een land waar de mannelijke eendagskuikentjes grotendeels allemaal levend door de versnippermachine gaan om gedood te worden. Het merendeel van onze vleeskuikens groeit in 6 weken van 1,2 ons naar iets meer dan één kilo. Daarbij is een groot percentage waarvan de organen door de geforceerde groei gewoon springen. Dat is economisch ingecalculeerd.

Zo kunnen we nog heel veel voorbeelden van dierenleed opnoemen, maar Nederland gedooft dit tot zover. Ik ben heel blij dat er een Partij voor de Dieren is die hard aan de weg timmert. Want veel mensen zien dieren nog steeds als een object en niet als levende wezens die van alles ervaren. Een ander voorbeeld is het groeiende aantal tepelontstekingen bij koeien. Boeren zijn helemaal verbaasd: "Hoe kan dat nou? Vroeger hadden we veel minder tepelinfecties bij koeien." Een koe die een kalf baart is er telepathisch mee verbonden. Na 1 dag wordt het kalf weggehaald. Het wordt vaak in 3 maanden vet gemest. Dat moet wit kalfsvlees worden, dus er mag niet voldoende ijzer in het lichaam zitten, want dan is het kalfsvlees teveel doorbloed. Het kalf maakt het niet goed en is al die tijd niet bij de moeder. De moederkoe houdt dat telepathisch bij en heeft tepelontstekingen. Die geeft melk niet aan haar kalf maar wordt als productiedier gebruikt. Ze heeft echter wel haar instincten waarmee ze voelt hoe het met haar kalf gaat. Wij lijken zo vervreemd te zijn van dieren dat we niet eens meer ervaren dat zo'n koe daar last van heeft.

Dus op dierenwelzijngebied heeft Nederland een grote klus te klaren. We denken niet meer natuurlijk, we denken economisch. Dat is een vergrijp dat we gezamenlijk plegen tegen het collectieve veld van dieren. Op een dag zal dat naar ons terugkomen. Dat is niet kosteloos wanneer je economisch denkt. Wat we er nu aan verdienen, krijgen we ooit met terugwerkende kracht terug. Ik denk niet dat we daar blij mee zullen zijn.

Zorgen voor

Zorg voor dieren is wezenlijk belangrijk. Zorg voor mensen evenzo. We zijn veelwetend en hebben kennis over allerlei medische procedés die hulpgevend zijn aan mensen om fysiek te genezen. Maar directe zorg aan het bed op een menselijk niveau van contactlegging: een praatje, met aandacht wassen, met aandacht aankleden, iemand in aandacht begeleiden bij het sterven, of begeleiden in een blijvende handicap, dat gebeurt mondjesmaat. Niet omdat de mensen die in de verpleging zitten dit niet wensen, maar economisch is het niet betaalbaar, zegt men.

Tegelijkertijd is er wel geld voor veel hightech operaties en bestuurlijke lagen. Het gevolg is dat de pure zorg van mens tot mens ondergewaardeerd wordt en te weinig aandacht krijgt.

Iets soortgelijks speelt in ons grootschalig onderwijssysteem: het lijkt van binnenuit steeds meer uitgehold te worden. Dit omdat de vitaliteit van de leerkrachten, die positief en opgewekt dat onderwijs ingestapt zijn, zo gereguleerd wordt met regeltjes waaraan ze zich allemaal moeten houden, dat die bevoegenheid verdwijnt als je niet oplet.

De scholen zijn zo groot. Bepaalde type dieren kunnen maar 50 dieren van hetzelfde soort persoonlijk herkennen. Als stallen groter worden, missen ze de sociale context. Is het met onze kinderen zoveel anders? Als ze ineens als puber op een school van 2000 kinderen zitten? Zou het voor pubers ook niet moeilijk zijn om zich nog bijzonder te durven voelen als ze zoveel onbekende gezichten zien? Wat moet je als puber tussen 2000-5000 scholieren? Is het niet teveel gevraagd? Hoe zit het met vragen rondom contactlegging, leren wat saamhorigheid is, hoe je betrokkenheid opbouwt, hoe je verbinding kan maken met een leerkracht en een leerkracht met jou? Het lijkt of we alleen maar sociaal economisch denken waarbij het economische aandeel vaak vele malen groter en overgewaardeerd is dan het persoonsgerichte.

Mensen zoals wij

Mensen met een verstandelijke beperking of het Down Syndroom zijn hele bijzondere mensen. Anders georiënteerd dan verstandelijk georiënteerde mensen. Wij kunnen heel veel van hen leren. Maar als je niet oplet kijken we naar ze alsof zij een belemmering voor ons zijn. Alsof zij ons terughouden in onze sociale en economische bezigheden die we belangrijker vinden. Vaak zijn ze ontzettend gevoelig voor psychologische zaken en kunnen ze nauwlettend benoemen wat er met jou loos is. Je kunt vaak beter een verstandelijk gehandicapte vragen een groot bedrijf te analyseren dan een consultant. Het klinkt even zwart/wit, maar die legt geheid de vinger op de zere plek. We hebben een wonderlijke drang naar perfectie en van dat wat niet perfect lijkt zien we te weinig de kwaliteiten. Bij (top)managers in het bedrijfsleven zie je dat er vaak visionair vooruit gedacht wordt met echt te weinig doorleving. Dat soms hele bedrijven een bepaalde richting op gedirigeerd worden, terwijl de basis van het bedrijf het niet eens kan dragen. Zo is het op het moment ook met onze economie, ook op wereldniveau. Je ziet dat heel veel financiële stromen een loos gebaar aan het worden zijn. Het is alsof de financiën in grote bedrijven eigenlijk het bedrijf amper zelf goed gezond kunnen houden, maar dat men steeds maar óver-investeert en steeds meer durf heeft om uit te breiden, terwijl men eigenlijk ook nieuwe luchtkastelen creëert. Daarom is het belangrijk om, als je het hebt over de Ziel van Nederland, die alerte wakkerheid te baseren op een doorleefd besef van wat reëel is en wat niet.

Persoonlijk betrokken

Persoonlijke betrokkenheid is in deze tijd buitengewoon belangrijk. Veel mensen staan daar te weinig langdurig bij stil, gezien de overhaasting van dit tijdperk waarin we zitten. Toch is persoonlijke betrokkenheid met mensen, 1 op 1, of in een groep die echt een groep is met elkaar, zo ontzettend belangrijk om goed in evenwicht te blijven. Jezelf verankeren in je eigen bewustzijn, keer op keer, dat kun je doen op velerlei manieren. Eén van de manieren die heel erg hoopgevend is, is regelmatig contact maken met je eigen persoonlijke naam en daar het woord IK voor plaatsen. Want als je zegt: IK en dan je naam er achteraan, dan zullen de energieën die niet van jou zijn, als het ware gedwongen worden om uit jouw auraveld te gaan. Zodat je weer opgelucht je eigen veld kunt ervaren. Er is niets zo sterk als de eigen naamsoefening om jezelf te zuiveren van allerlei gedachtebeelden, van allerlei energieën die niet authentiek jij zijn.

Het is daarbij ook belangrijk om te beseffen dat we in een vorm van tijdversnelling zitten. Niet zozeer omdat de fysieke minuten sneller bewegen dan voorheen maar wel omdat de actieradius van de kennis die wereldwijd toeneemt, zo snel gaat dat je daar onbewust en soms ook bewust door aangesproken wordt. Zo krijg je vaak op een dieper niveau ook een nervositeit in je systeem: je weet niet meer goed op welke prikkels je reageert, omdat je ze niet meer goed kunt differentiëren.

Een goed voorbeeld hiervan is de communicatie via de mobiele telefoontjes. Als je met de auto een tunnel in Nederland inrijdt met een enorme kolom water boven je hoofd en het mobieltje gaat af, dan kun je het nog opnemen en de boodschap van de inspreker verstaan en communiceren. Dat houdt praktisch gezien in dat de straling in staat is door een grote waterkolom heen te gaan, door het beton en metselwerk van de tunnel en vervolgens door het metaal van de auto om je mobiele telefoon te bereiken. En dat ons lichaam, dat ook uit water bestaat, die golven van alle soorten stralingsverkeer de hele dag door dus ontvangt. Al die energiegolven gaan voortdurend door jou heen. Dat geeft dus te denken. Dat geeft met name de urgentie aan waarom het zo ongelooflijk belangrijk is dat je iedere dag jezelf goed ankert in je eigen bewustzijn en dat altijd centraal stelt. Dat je visies van derden wel mag overwegen maar niet mag kopiëren. Dat je niet dient te spreken óver iets, maar vanuit je eigen beleving dient op te staan. Alleen dan ben je wakker en alert vanuit je Ziel.

Je zélf zijn in betrokkenheid tot de ander

Wat vraagt dat de komende tijd aan ons als Nederlander? Allereerst is het zélf bewust spreken vanuit de eigen doorleefde ervaring een persoonlijke aangelegenheid die niemand je mag afnemen. Slechts wanneer je zelf authentiek blijft ben je in staat om opgewassen te zijn tegen dat wat zich in dit tijdperk aankondigt.

Oplettendheid van geest is een positieve eigenschap. Echter, wanneer die oplettendheid omgezet wordt in belerendheid tegenover anderen, dan mis je het gevoel van gelijkwaardig staan naast de ander. Je dient een ander nooit te overtuigen, je kunt alleen maar mededelen wat jij ervaart. Hierin dient de Nederlander zich bij te scholen. Dan is betrokkenheid geven aan de ander een ervaring waarin je deelgenoot wordt van het leven van de ander en dat is een bijzondere gunst. Dus zie jezelf niet alleen als goeddoener, maar leer jezelf ook te zien als een ontvanger van de intimiteit van de ander, die jou deelgenoot

maakt van zijn leven op dat moment. Als je dat aanvaardt, ga je anders om met goeddoen. Daarnaast is het belangrijk voor Nederlanders die bovenmatig oplettend en kritisch zijn, met name ook tegenover buitenlanders, dat ze een mildheid leren te beoefenen rondom anders zijn. Want wie anders-zijn niet vanuit een 'ontwapend' hart kan ontmoeten, kan ook te weinig integer de positieve eigenschappen van andere culturen integreren. Je hoeft niet alles goed te denken, maar uitsluiting van zaken die je ongerieflijk vindt, leidt er vaak ook toe dat de deur gesloten wordt voor zoveel positiviteit die ook naar je toe gebracht wordt, die je met een gerust hart mag inhaleren. Verder is het belangrijk om afwijkend gedrag veel dieper bezonnen te ontmoeten, dieper afgestemd op wie iemand werkelijk is, niet om wie en wat wij ervan willen maken.

Of dichterbij gebracht: Zolang wij niet willen kijken wat de ander ons ook in potentie aanreikt, maar anderen verguizen omdat ze afwijkend of anders zijn, kunnen we ook niet reflecteren aan wat ze ons tonen in wat wij in onszelf nog kunnen ontwikkelen. Je heb heel veel mensen uit andere culturen, die van nature veel sprankelijker zijn dan de Nederlander. Veel bewustere omgang hebben met de natuur. Diepe dankbaarheid voelen naar voedsel, dagelijks. Danken ook als ze vlees eten dat het dier zich daarvoor geofferd heeft. Je hebt mensen uit culturen die nog alles weten over de hemel, de sterren, over hoe je kunt voelen dat de wind gaat keren, of wat het water gaat doen, of hoe de bodemlagen met hun magnetisch veld zich tot ons richt. Wij hebben zo ongelooflijk veel te leren. En wij zijn zo hautain, dus als je mensen in wantrouwen ontmoet, leer je niet hun vaardigheden. Je kan best moeite hebben met bepaalde vormen van gedrag die je minder ziet zitten, maar durf ruimer te kijken dan dat. Dus de Ziel van Nederland is een veroveraar. Maar is in zijn geschiedenis weinig dankbaar geweest voor wat hij veroverd heeft. En wij hebben wat in te lossen in deze tijd wat wij niet opnieuw op anderen af kunnen schuiven.

Mens en dier verbonden

Ten aanzien van dierenwelzijn: mensen zijn zich ervan bewust dat je niet meer zomaar alles kunt consumeren. Er ook daadwerkelijk een verschil van maken kan ieder alleen maar voor zichzelf tonen. Je mag het een ander niet opleggen, ook niet de mate waarin. Alert wakker zijn daarover geeft toch een bevredigender gevoel dan dat je iets nuttigt waarvan je achteraf denkt: wat heb ik nou toch weer gedaan?

Het is belangrijk om ons te realiseren dat we ons eigen zijn nooit 100% omarmen, ervaren wie we zijn, als we niet open zijn naar het dierenrijk. En je dient je het zo voor te stellen: Als jij geschapen bent door het Goddelijke en je neemt jezelf niet 100% aan, dan wantrouw je het Goddelijke, want jij bent uit het Goddelijke voortgekomen. Als jij het dier niet ziet als geschapen door het Goddelijke en het wantrouwt in zijn aard en toe wil eigenen of het wil verkleinen in wat deze scheppingskracht jou te zeggen heeft, dat belemmert jou ook om jezelf in diepte te ontmoeten. Dus dieren respectvol benaderen ook daar waar ze offeringsbereid zijn naar de mensheid toe, is wezenlijk van belang. Want als je het collectief van dieren-zielen ontkent, dan doe je niet alleen de dieren daarmee onrecht aan, maar ook de menselijke evolutie.

Je echt van binnenuit verbinden met het wezen van dieren, die enorme verscheidenheid, dat verrijkt jezelf buitengewoon. Probeer maar eens innerlijk te voelen het karakter van een vis, of van een luipaard, of van een uil, of van een varken dat zo intelligent is, een hamster, een paard. Ik bedoel er zijn zoveel dieren, maar als je je echt verbindt, voel je het verschil. En hetzelfde geldt ook voor de vrije natuur. Ik heb eens een keer een ervaring gehad in relatie tot gras, dan denk je: gras! Wat nietig, maar ik was op dat moment energetisch zo open, ik voelde me als het ware zelf het gras worden. Toen voelde ik wat een levenskracht in gras zit. Hoe je het kan vertrappen en altijd weer overeind komt. Hoe je het af kan snijden en het richt zich weer op. Hoe de wortels van gras zijn. Ik kreeg eerbied voor gras. Het woord GRAS was ineens met hoofdletters geschreven en daarvoor was het máár gras. Zo is het ook met dieren en met het plantenrijk, het mineralenrijk. Als je écht contact maakt met het wezen daarvan, dan zul je dit nooit vergeten of het nog oneerbiedig benaderen. Dit zegt je altijd iets over jezelf. Want als je zelf het gras ervaren hebt, dan heb je iets gevoeld van het fenomeen veerkracht en dát vergeet je niet meer.

Positieve speelsheid als geste

Tot slot, het is belangrijk dat Nederlanders hun speelsheid niet kwijtraken, dat wij ons bewust worden dat dit niet alleen geldt voor de vroegste jeugdijaren, maar dat we ook als we ouder worden elkaar jolig kunnen ontmoeten. Dat te activeren is een daad van welzijn. Dus doen! Een paar mooie voorbeelden daarvan. Een vriendin van mij wuift, in samengaan met anderen, mensen uit op het station wanneer zij alleen reizen. Dat geeft veel hilariteit, plezier en verbondenheid. Zij heeft treinmachinisten die op tijd reden getrakteerd en van applaus voorzien. Zij heeft gebakjes, die ze zelf bakte, uitgedeeld in winkelstraten met twee vorkjes. Je kreeg het gebakje alleen wanneer je het met een andere passant deelde. Waar ze komt verandert de sfeer direct in blijmoedigheid en verrassing. Een prachtige geste aan een samenleving die zich te eenzijdig gedraagt. Voel u uitgedaagd!

